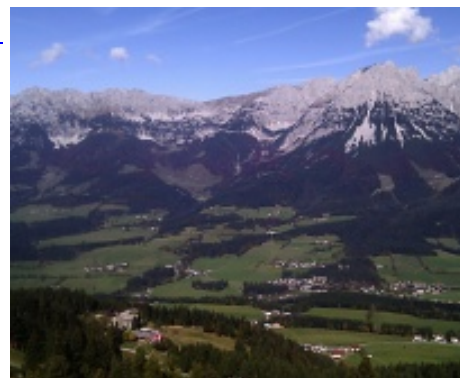

Na start maratonu v Söllu se nás celkem staví 324, z toho je 49 žen. S Milošem jsme tu s dostatečným předstihem a tak se ještě zlehka rozklusáváme a sledujeme mumraj na startu, kde je představení hlavních favoritů. Zde se také potkáváme s Tomášem a Jardou, který Tour běželi už v loňském roce. Start obstará krátce po půl jedenácté netradiční startér v podobě horského myslivce, který nás výstřelem z lovecké pušky vypouští na trať. První kilometry nás vedou kolem města a asi po 2 km se vracíme a probíháme centrem Söllu, kde nás bouřlivě povzbuzují přítomní diváci. _

Pokračujeme pěknou, mírně zvlněnou krajinou a až do jednadvacátého kilometru se běží celkem v pohodě, tady se objeví první vážnější stoupání, ale stále se dá běžet. Na 22. km se cesta prudce mění a přecházíme na prudkou lesní cestu, která je místy vyšperkována dřevěnými schody. Netrvá dlouho a tuto cestu opouštíme a otočnou brankou se dostáváme na sjezdovku, která později přechází v širší písčitou cestu, která stále stoupá až do třicátého kilometru. Postupně se nám otvírají nádherné výhledy na okolní hory. _

Po 30. km nás čeká osmikilometrové klesání do místa, které se jmenuje Hexenwasser, obíháme restauraci a cesta se opět prudce mění, začínáme prudce stoupat. Na 40. km probíhám nafukovací branou, koukám na hodinky, které ukazují, že jsem na cestě 4 hodiny a 18 minut. Říkám si, že je to celkem slušný a ty zbylé dva kilometry by se daly zvládnout v dobrém čase. Během chvíle poznám, jaký to byl omyl! Cesta se mění v náznak úzké pěšinky po blátivé strmé louce, nohy kloužou a o běhu se nedá vůbec mluvit. A stále to není ještě ten nejhorší úsek. Asi po 500 metrech se z bláta začínají vynořovat čím dál častěji kameny a cesta je stále prudší. Zastavuji a ohlížím se, jestli se běžci, vlastně spíše chodci, za mnou také tak trápí, a pohled do očí jednoho z nich je zcela výmluvný. Ano, nejsem v tom sám, tady dostanou zabrat všichni. Po jednačtyřicátém kilometru se konečně dostáváme na lepší cestu, to ale netrvá dlouho, přichází závěrečný úsek. Nevěřičně kroutím hlavou, vypouštím nepublikovatelná slova, ještě že mi kolem nikdo česky nerozumí, to přeci nemyslí vážně, že by tohle měl být finiš do cíle. Přede mnou je doslova stěna a na jejím vrcholu nafukovací cílová brána! Opíraje se o kolena se pouštím do posledních zhruba 100 m, po pár metrech se zastavuji a oddychuji, napadá mě, za jak dlouho by těchhle 100 m zdolal Usain, mně to jde opravdu pomalu. Už mám bránu téměř na dosah, může to být nějakých dvacet metrů a musím znova zastavit, koukám, jak ubíhá časomíra a je mi to úplně jedno. Najednou mi do uší začne mohutně zvonit kravský zvon, s kterým fanoušek vedle mě zběsile mává a začne na mě doslova hulákat komm Martin, komm a ostatní se k němu přidávají. To už mě povzbuzuje z cíle i moderátor, no prosím, k čemu jsou

dobrá jména na startovním čísle. Seberu snad poslední zbytky sil a procházím vysněnou modrou bránou s nápisem Tour de Tirol v čase 4:59:18 na celkově 144. místě z 267 mužů a v kategorii 36. z 60. Ihned za cílem mi věší medaili na krk a balí mě do fólie, беру si colu a pomalým krokem odcházím k přilehlé zídce, o kterou se opírám a dlouho oddychuji. Poslední dva kilometry mi trvaly 41 minut!

—

Přichází ke mně Jarda, který se do cíle dostal o 25 minut dřív, gratulujeme si a naviguje mě k občerstvení, výdeji trik a osobních věcí. Teď už jen čekáme na Miloše, který do cíle dorazil pětadvacet minut za mnou a na Tomáše, který je ještě pět minut za Milošem. Všichni společně sjíždíme lanovkou zpět do Söll a cestou si prohlížíme poslední úsek pěkně z nadhledu.